

Hana Whitton

BOŽSKÁ
ADA

Mladá fronta

Božská Ada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Hana Whitton
Božská Ada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HANA WHITTON

BOŽSKÁ ADA

HANA WHITTON

BOŽSKÁ
ADA

Mladá fronta

I.

Anna Isabella

*„Nemá žádná krásy dcera kouzlo, jako tvé je...
George Gordon, lord Byron: Stance k hudbě¹*

„Jsi opravdu šťastná, Annabelle?“ zeptala se lady Judith Milbankeová dcery Anny Isabelly, které nikdo neřekl jinak než Annabella. Podobné otázky se sice v jejich společenských kruzích považovaly za nepřístojné a nevkusné a nepokládaly se ani mezi členy rodiny, protože byly příliš osobní, avšak ji k tomu nevhodnému dotazu vedly oprávněné obavy a pochybnosti o manželství její dcery s lordem Byronem.

Dodnes jí nebylo příliš jasné, co racionálně založenou Annabellu přitahovalo k Georgi Gordonu Byronovi do té míry, že se za něj provdala.

Byron mohl být aristokrat a slavný a všemi obdivovaný básník, byl to však muž pochybných morálních hodnot, které se neslučovaly s Annabellinými přísnými zásadami. Pověst, která ho provázela, byla více než barvitá.

Od prvního okamžiku, kdy se s ním Annabella onoho osudného 25. března roku 1812 seznámila v salonu lady Caroline Lambové, přece musela vidět jeho stinné stránky. Vždyť to,

1 Příklad Hana Žantovská.

že je Caroline Lambová jeho milenka, bylo už tehdy veřejným tajemstvím.

Judith Milbankeová si vybavila dceřiny dopisy z té doby. Annabella v nich Byrona zrovna nešetřila, i když ji zjevně přitahoval. A nakonec, když předtím odmítla jeho první nabídku k sňatku, tu druhou přijala, protože nedokázala odolat kouzlu jeho charismatické osobnosti.

Povzdychla si při té vzpomínce. Možná jsem měla tušit, že to takhle dopadne, napadlo ji. Annabella se nikdy nespojovala s průměrem.

Vybavila si, jak osmnáctiletou dceru uvedla poprvé do londýnské společnosti. Očekávalo se jaksí, že si tam vybere vhodného ženicha. Ne že by měla Annabella o nápadníky nouzi, ba naopak – ucházel se o ni dokonce budoucí guvernér Indie –, jenže jí připadali všichni nudní. Odmítala jednoho za druhým.

„Co si ta Milbankeovic slečinka o sobě vůbec myslí?“ šeptla jedna z gardedám, ústa skrytá za vějířem, své sousedce, ovšem dostatečně hlasitě, aby to Judith zaslechla. „Že je příliš dobrá pro každého?“

„Kdo příliš vybírá, obvykle přebere,“ mínila ta druhá.

Judith jim, byť nerada, musela dát za pravdu.

Annabella sepisovala v ústraní básně, pokud se zrovna nevěnovala studiu matematiky, místo aby se účastnila společenského vření ve vyhlášeném londýnském Mayfairu. A protože její tetička lady Melbourneová byla současně tchyně Caroline Lambové, která měla k básníku Byronovi jaksí víc než blízko, skončily Annabelliny literární pokusy posléze u něj.

A Byron k všeobecnému překvapení dívčiny básně nezavrhl. A nejen to, projevil zájem seznámit se s jejich autorkou.

A tak to vlastně začalo.

Byron byl génius, to mu nikdo neupíral. O jeho literární tvorbě mluvil celý Londýn, celá Anglie, zejména když v roce

1812 začala vycházet jeho rozsáhlá básnická skladba *Childe Haroldova pouť*, která vzbudila všeobecnou pozornost. Komu by nelichotila pozornost takové osobnosti, i když se vědělo o jejích temných stránkách?

Judith byla ochotná nadanému básníkovi leccos prominout, ovšem pouze do okamžiku, než se stal manželem její dcery.

Jistě, byl tu ten neblaze proslulý poměr s lady Caroline Lambovou, který časem přerostl v otevřený společenský skandál. Ale to se odehrálo těsně předtím, než se s ním Annabella seznámila. Dnes to bylo dávno za nimi, jak alespoň Judith doufala.

Annabella mimoto nebrala excentrickou Caroline, která se milence jen tak lehce vzdát nehodlala, vážně a její výstřední chování považovala za trapné a dětinské. Neviděla v ní sokyni na úrovni, nebo ji v ní spíš vidět nechtěla. A Byrona před rodiči, znepokojenými skandály, které lady Lambová ve společnosti vyvolávala, jen bez přestání omlouvala.

Byron sice poměr s Caroline ukončil, zato ona se s ním rozejít nechtěla. Nevadilo jí, že ji veřejně zahrnuje urážkami a posměšky, jen aby se jí zbavil. Společnost se bavila Carolininými ztřeštěnými kousky, kterými si toužila mladého básníka udržet.

Jenže zábavné to přestalo být v okamžiku, kdy se po žárlivém výstupu pokusila o sebevraždu – před zraky shromážděné společnosti rozbila broušenou sklenku se šampaňským a střepem se snažila podřezat si zápěstí.

Zabránili jí v tom sice, ale na pohled na lady Caroline Lambovou v zakrvácené krinolíně se dodnes nezapomnělo. Každý si potom kladl otázku, jak dlouho bude něco podobného tolerovat její manžel William Lamb, vikomt z Melbourne.

A Judith se nyní ptala sama sebe, zda bude Annabella vůbec schopna snášet být vzpomínku na něco podobného, protože

i minulé skutky dokážou vrhnout temný stín na zdánlivě poklidnou životní stezku.

Kdybych tehdy Annabelle nedovolila jít na ten taneční dýchánek k Lambovým, nemusela bych se jí teď takhle trapně vyptávat, pomyslela si. Všechno mohlo být jinak.

Lambovi se přece dali považovat za příbuzné. A komu jinému by pak měl člověk důvěřovat?

Ach co, teď je na nářky stejně pozdě. A Byron se navíc zapřísáhl, že poměr s Caroline Lambovou ukončil před svatbou s Annabellou, stejně jako ten s Jane Harleyovou, hraběnkou z Oxfordu. A ta mimoto odjela s manželem na evropský kontinent, tak nač si s tím dělat zbytečné starosti! Byron se za ní nerozjel, jak očekávala.

Jenže Judith si starosti dělala. Lhala by sama sobě, kdyby tvrdila, že její romanticky založený zeť nezopakuje něco podobného v budoucnu, aniž by se ohlížel na manželský slib.

Její obavy ještě překonalo to, co se jí právě doneslo. Skutek, kterého se měl Byron dopustit, se už nedal omlouvat výstředností a bohémstvím nadaného básníka, který se nenechává spoutat zkostnatělými morálními skrupulemi.

A Judith mohla pouze doufat, že jde v tomto případě o nechtuté klepy, na nichž není ani zrnko pravdy.

Byron si totiž přes všechny přísahy a sliby pořídil novou milenkou, jistou Susan Boyceovou, herečku z divadla Drury Lane, kde momentálně působil i on. Nijak se tím netajil a Judith se dcery neodvážila zeptat přímo, zda o jeho poměru ví.

Muži a jejich milenky, pomyslela si při pohledu na Annabellu a neubránila se přitom smutku. Tomu se asi žádná žena nevyhne, ale Byron by mohl mít alespoň tolik slušnosti, aby s milostnými pletkami nezačal sotva pár měsíců po svatbě!

Ovšem nebyla tu pouze Susan Boyceová. Byla tu Byronova nevlastní sestra Augusta. A na tu Judith opravdu nechtěla raději ani myslet.

„Ptáte se vážně, matko, zda jsem šťastná?“ Annabella vrhla po Judith udivený pohled. „Vaše otázka mě překvapuje! Jak o tom vůbec můžete pochybovat? Samozřejmě že jsem se svým manželem šťastná,“ vyhrkla až příliš rychle, jakoby v sebeobraně, jako by o tom chtěla přesvědčit i samu sebe.

S Byronem chtěla být šťastná, ale nějak se jí to nedařilo. A to od samého začátku. Ani o jejich líbánkách se nedalo tvrdit, že byly zrovna romantické. Nerozuměla jeho chování a pořád v něm toužila vidět ušlechtilého rytíře, kterého si vysnila. Jistě, měl své chyby, pár nedostatků, ale to pouze proto, že ho jiní svedli na scestí. Byl to tvůrčí génius plný ideálů, jemuž byly přízemní, nízké pohnutky okolí cizí. Na ní bude, aby ho napravila a ukázala mu správnou cestu.

Přesto si však musela přiznat, že se Byron změnil okamžitě po oddavkách jako mávnutím kouzelného proutku v blaze-ovaného světáka, který dával okázale najevo, že teď dosáhl svého a že ho manželství začíná nudit.

Nyní, sotva několik měsíců po svatbě, s ní jednal jako s únavnou přítěží. Hněvivé opilecké výstupy byly téměř na denním pořádku. I když se za ně později vždy omluvil, stejně jako za náladovost, a svaloval to na finanční starosti.

„Všechno se zlepší, jakmile prodám Newstead Abbey,“ sliboval pokaždé.

Bývalé opatství Newstead Abbey obýval rod Byronových odnepaměti. Byron ho prodat nechtěl, ale nic jiného mu v současné situaci nezbývalo, protože ani Annabellino věno nedokázalo zapravit jeho astronomické dluhy. Jednou, jednou bude jeho choť jistě dostatečně bohatá, ale nejdřív si bude muset počkat na dědictví po rodičích.

Rány, které svým chováním Annabelle zasadil, se hojily jen zvolna a jizvy, jež po nich zůstaly, se zdály k nesnesení bolestné. Časem jich přibývalo, protože se Byronovi Newstead Abbey prodat nedařilo. Těživé starosti zaháněl čím dál častěji pitím.

Tohle ale matce říct nemohla. Nezapomněla, s jakou rezervou brala její zapálené nadšení, s nímž jí vyprávěla o této hvězdě londýnských literárních salonů. S pochybnostmi o Byronovi coby nápadníkovi své dcery se pak Judith Milbankeová netajila vůbec. A neskrývala rovněž skutečnost, že si oddychla, když Annabella odmítla jeho první nabídku k sňatku.

Souhlasila však, když jí požádal o ruku podruhé.

A tak mám nyní to, co jsem chtěla, pomyslela si trpce Annabella.

„To je dobře,“ poznamenala na ta slova Judith a jen se rozpačitě pousmála. Zalitovala, že dceři tu otázku vůbec položila. Na některé věci musí člověk prostě přijít sám.

Rychle pak přelétla pohledem salon, jako by v něm hledala něco, na co by mohla převést hovor, který jí začínal být trapný. Byronovo londýnské sídlo na Piccadilly Terrace, které si pronajal a kde se s Annabellou usadili po svatbě po návratu z přímořského Seahamu, patřícího Milbankeovým, mohlo být honosné, zato jeho interiér zřetelně vypovídal o tom, že má slavný nájemník hluboko do kapsy.

„Podařilo se už Byronovi konečně sehnat kupce na Newstead?“ zeptala se nakonec, ale uvědomovala si, že ani tohle není ta správná otázka. Sama si mimoto myslela, že je škoda zbavit se takové nemovitosti, avšak sídlo bylo rozlehlé a jeho opravy, nyní už nutné, by si vyžádaly nepředstavitelnou sumu. „Pak byste měli po starostech.“ *Pak by tvůj bohémský choť nemusel čekat na to, až ti jednou spadne do klína naše tučné dědictví.*

Annabella na to nic neřekla, jen sebrala ze stolku svůj vějíř, chvilku ho bedlivě prohlížela, jako by ho viděla poprvé, a potom si s ním začala pohrávat. Chtěla získat čas.

To, že jejich domácnost zabředá do čím dál větších dluhů, by pochopila i osoba bez velké matematické průpravy.

A Annabella byla dobrá matematicka, vždyť i Byron jí během námluv přezdíval Princezna paralelogramů, a tak jí stačilo nahlédnout do jeho účetnictví, aby pochopila, že se manžel topí v dlužích. A ona s ním.

Pitky, ve kterých toužil utopit tíživé starosti, pomáhaly jen nakrátko, střídala je bezedná deprese a zmínky o sebevraždě. Děsila se ho v takových chvílích. Občas ji napadlo, zda se mu ve skelném pohledu, kterým si ji měřil, a v zarudlé, zpocené tváři nezračí spíš nenávisť než láska, s níž ji měl opatrovat, jak to u oltáře slíbil.

Možná bych se o tom přece jen měla zmínit matce. Komu jinému?

Ani jí to však říct nemohla, jak nakonec usoudila.

Vyznělo by to jako porážka.

„Zatím ne,“ musela teď neochotně přiznat. Odložila vějíř a po chvilce váhání připustila: „Dělá mi to velké starosti. Ne snad ta finanční stránka, ale chování mého manžela. Nežřídka mluví o... sebevraždě.“

„O sebevraždě?“ vyděsila se Judith. Uvědomila si, že její obavy o Annabellu nejsou pouhým výrazem přehnané mateřské starostlivosti.

Annabella pouze mlčky přikývla, hlavu měla sklopenou. Ozvala se až po chvíli. „Je dobře, že k nám přijede jeho sestra Augusta. Tak jako tak jsem ji o to chtěla požádat. Ti dva, Augusta a Byron, si dobře rozumějí. Mají k sobě nesmírně blízko. Člověk by vůbec neřekl, že to jsou nevlastní sourozenci, kteří se v dětství znali jen krátce a sblížili se až v dospělosti.“

Byronův otec, přezdívaný pro své zběsilé kousky Šílený Jack Byron, byl ženatý dvakrát. Z prvního manželství s markýzou Amélií se narodila Augusta, a z manželství s Catherine, s níž se oženil krátce po Améliině smrti a výhradně pro peníze, pak syn George Gordon. Sourozenci spolu nevyrůstali, a tak všechny překvapoval vřelý vztah, který mezi nimi panoval od první chvíle, kdy se konečně v dospělosti setkali.

Judith postavila na stolec vedle křesla sklenku s sherry tak prudce, že z ní vystříklo pár kapek na krajkovou dečku. Zdráhala se uvěřit tomu, co jí dcera právě pověděla.

Annabella právě v nevinné nevědomosti vyslovila nahlas to, čeho se Judith tak zhrozila a co považovala za mnohem horší hřích než Byronův poměr s nějakou herečkou z Drury Lane.

Celý Londýn si totiž šuškal o incestním vztahu lorda Byrona a jeho nevlastní sestry Augusty Marie Leighové, s níž prý má dítě, dceru Elizabeth Medoru.

„Byron má ke své nevlastní sestře Augustě až příliš blízko!“ tohle by nyní Annabelle nejraději řekla. *„Tak blízko, že se prý stal před rokem otcem její dcery Medory, i když dítěti dal jméno Augustin manžel podplukovník Leigh. Neměla bys připustit, aby se Augusta usadila u vás v Piccadilly Terrace! Za každou cenu tomu musíš zabránit!“*

Pravda o možném incestu byla však tak neuvěřitelná a ohromující, že se jí sama Judith pořád zdráhala uvěřit.

Augustu a Byrona nijak neomlouvalo to, že spolu neprožívali společně dětství a mládí a že se poznali až později v životě, jenže pak se sblížili tak, jak se to na sourozence, byť nevlastní, nesluší.

Avšak Judith tuto krutou domněnku a s ní i varování dceři vmést do tváře nedokázala. A mimoto... nepřestávala se utěšovat, že podobné fámy mohou být pouhým výplodem

přebujelé fantazie londýnských klepen. Ve společnosti se toho namluví! *Tohle* přece pravda být ani nemůže!

Spěšně teď vytáhla batistový kapesníček a vysušila nevelkou loužičku sherry, hyzdící Annabellinu parádní dečku.

„A je to rozumné? Myslím obracet se ve věci tak choulositivě právě na Augustu?“ zeptala se místo toho. „Podobné... záležitosti se přece řeší výhradně mezi manželi. To ty bys Byronovi měla poradit, jak dál, to ty bys mu měla být oporou!“ Judith krátce zaváhala. Možná nyní nastal pravý čas k tomu, abych Annabellu upozornila na Augustino více než podivné chování během svatebního obřadu – Augusta byla doslova zdrcená, když byl její nevlastní bratr oddán s Annabellou. Všichni to tehdy přičítali jímavé svatební atmosféře, ale Judith teď věděla své.

„To také jsem, ale... Augusta byla vždycky jeho důvěrníci. Dávno přede mnou. Na tom nic nezměním. A mimoto, do Londýna by přijela tak jako tak, protože ji pozvali ke královskému dvoru. Stane se dvorní dámou Její královské Výsosti královny Charlotty. Může bydlet u nás, než se vyřídí všechny oficiální formality, které jsou s tím spojené, a než ji ubytují v St. James's Palace. A bratra jistě...“ začala Annabella, ale pak se zarazila. Chtěla říct: *A bratra jistě ovlivní*, uvědomila si nicméně, že by ho měla doopravdy ovlivnit ona, jeho žena. Jenže jí se to nedařilo. Pořídít něco s Byronem, to začínal být úkol nad lidské síly.

Ostatně, bylo to s ním těžké od první chvíle, jenže tehdy to brala jako výzvu, jako překážku, kterou snadno překoná, kterou snadno překonají *spolu*. Vybavila si, jak se Byron hned poté, co se vydali na svatební cestu, ponořil do nepřátelského mlčení, jako by ho ke sňatku přinutila ona. Na to však nyní myslet nechtěla. „Určitě neuškodí, když mu Augusta pořádně promluví do duše,“ dodala nakonec. Odmlčela se pak znovu

a chvíli váhala, jako by opatrně vážila další slova. „A mimoto, i já jsem ráda, že budu mít společníci, teď, když se mnohé změní. Já... čekám dítě.“

„Ach!“ vyrazila ze sebe Judith. Vyznělo to zaskočeně, jako by vyslechla nepříjemnou zprávu. Dceřino nečekané sdělení ji však skutečně vyvedlo z míry.

Měla bych se přece radovat, blesklo jí hlavou. Dítě, to je požehnání. Jenže tohle dítě se narodí do manželství, na něž vrhají temný stín Byronovy milostné avantýry a odsouzených skutky jeho minulosti. A to ponechám stranou finanční nejistotu, v níž se rodina ocitla, stejně jako to, že dítě přijde až neslušně brzy po svatbě. V našich kruzích se obvykle na podobnou radostnou událost nějakou dobu počká.

Svatba se konala 2. ledna. A nyní, na počátku léta, sotva pár měsíců po oddavkách, je Annabella v jiném stavu. Slušelo by se, kdyby s *tím* tak nespěchali. Za rok za dva by to bylo... přístojné.

A co jsem vlastně čekala, pokračovala v úvahách. Vždyť je oddával reverend Thomas Wentworth. Byl to nemanželský syn jejího bratra barona Wentwortha, kterému rodina zajistila výhodnou sinekuru vikáře v Kirkby Mallory. A Judith, i když v tom už tenkrát spatřovala neblahé znamení, prostě nemohla odmítnout bratrův návrh, aby jeho levoboček požehnal Annabellinu svazku s Byronem. Co by člověk neudělal pro příbuzné?

Judith se nicméně rychle vzpamatovala. „Annabello! Taková radostná zpráva!“ zvolala s hraným nadšením. Byla ráda, že si poznatky o Augustě nechala pro sebe. Nemá smysl dceru nyní vylekat. To může počkat, až se dítě narodí.

Annabellu matčina slova potěšila. Stačil jí i ten vlažný projev neupřímného nadšení. Nic jiného ani neočekávala. U nich v rodině se city nikdy nedávaly příliš okázale najevo.

A proto také spěšně potlačila popud vyskočit a obejmout ji. To se přece neslušelo! A tak jen hlesla: „Děkuji, matko. S Augustou si navíc můžu promluvit o své *situaci*. Vždyť má sama děti, a její roční dceruška Medora...“

Annabellin hlas doléhal k Judith jako vzdálený příboj.

Tak k Annabelle se skutečně nic nedoneslo, pomyslela si. Jak tohle jenom skončí? položila si pak v duchu nesnadnou otázku.

Odpověď na ni však neznala, a tak raději vykouzlila na tváři zdání chápavého úsměvu a předstírala, že dceři soustředěně naslouchá.

Annabellu vytrhl z neklidného spánku výbuch bujarého smíchu.

Posadila se na lůžku a zaposlouchala se do ticha, které se poté rozhostilo. Netrvalo však dlouho. Kostelní hodiny kdesi odbily třetí s půlnoci. A pak pod okny prohrčel kočár.

Smích, který se ozval znovu, se linul odkudsi z nitra domu.

Byron zase uspořádal soukromou pitku, usoudila zdrceně. A společnost mu určitě dělá Augusta. Z původního krátkého pobytu, prý jen na pár dní, než Augustu přijmou v paláci a ubytují ji tam, se vyklubaly celé dva měsíce. Augusta nakonec zůstala i poté, co jí u dvora přidělili apartmá.

Annabella si na švagrovou nemohla stěžovat, ba naopak. Chovala se k ní hezky, jaksi... shovívavě. Našly k sobě cestu. Dalo by se tvrdit, že ji má Augusta svým způsobem ráda, a i ona si ji oblíbila. Byrona mimoto přítomnost sestry změnila k lepšímu. Ba co víc – změnila ho k nepoznání. Augusta dokázala v krátké době dosáhnout toho, v čem Annabella neuspěla, alespoň dosud ne.

V jejich chování však bylo cosi, co ji začínalo značně znepokojovat.

Takhle k sobě přece promlouvají milenci, napadlo ji, když jim občas naslouchala. Takhle se mnou jednal Byron v okamžicích naplněných něhou, jež by ovšem mohla spočítat na prstech jedné ruky.

Žárlím! okřikla se vzápětí. A oddávám se hříšným představám.

O tom, že nejde pouze o její představy, ji přesvědčily útržky hovoru služebných, kterým podivné chování lorda Byrona a jeho sestry Augusty rovněž neuniklo.

„Vidělas to?“ šeptla jedna ze služebných té druhé, ústa spiklenecky skrytá za dlaní. „To jsou dva milenci, ne bratr a sestra! Celý Londýn prý o tom už mluví!“

Annabella teď skryla tvář v dlaních.

Kam se poděl ten krásný sen o ušlechtilém básníkovi s vysokými ideály, jehož bude doprovázet životem a jemuž pomůže překonat temné stíny hříšné minulosti?

První dny po příjezdu do Londýna se sice ve společnosti choval jako zamilovaný a pozorný novomanžel, kterého jí všichni záviděli. Když za nimi však zapadly dveře sídla v Piccadilly Terrace, změnil se v tyrana. Mučil ji nepředvídatelnými výkyvy nálad, depresemi, během nichž s ní nepromluvil ani slovo, sarkastickým výsměchem.

A teď Augustou.

I její pošetilá naděje, že se vše změní poté, co mu oznámí, že čeká dítě, vzala vzápětí zaslé. Pohled, který na ni po tom sdělení upřel, byl plný odporu a opovržení.

Nikdy se necítila tak ponížena jako v tuto chvíli.

Opatrně si přejela po zaobleném životě, jako by chtěla ujistit své dítě, že se mu nic nestane. Vlnu nevolnosti, která ji v tu chvíli zaplavila, vystřídal naprosté vyčerpání. Těhotenství

nesnášela nejlépe, ale lví podíl na tom mělo manželovo chování.

Napadlo ji, zda nepřivolat někoho ze služebnictva, pak ten nápad ale zavrhla. Natáhla se k nočnímu stolku, rozsvítila na něm lampu a z knih, které tam měla vyrovnané, si vybrala román Waltera Scotta.

Opěvovaným veršům svého chotě se protentokrát vyhnula.

Lord Byron postával u okna paláce na Piccadilly Terrace, za nímž vytvářel vytrvalý déšť neprostupnou clonu, a bezmyšlenkovitě přejížděl štíhlými prsty po oprýskaném parapetu.

Zakrátko se stanu otcem, uvědomil si.

Podruhé.

V myšlenkách nyní zalétl k Augustě a k její dceři Medoře.
K jejich dceři Medoře.

Annabella mi dá syna. Nádherného chlapce.

Nepochyboval o tom ani v nejmenším. Věděl to. On prostě musí mít z manželského svazku syna.

Nakrátko se zasní, pln vznešených představ, jakou budoucnost mu přichystá.

Ušlechtilé úmysly mu však dlouho nevydržely.

V duchu se opět vrátil k Augustě a k tomu osudnému večeru ve svém sídle Newstead Abbey. Dopis, který mu tam doručili, byl od Annabellly Milbankeové. Rozlomil nedočkavě pečeť na psaní.

„Jsou to dobré zprávy?“ zeptala se ho Augusta a vzhlédla k němu z křesla nedaleko velkého krbu. Záře, která se z něj linula, jí prosvítla kaštanové kadeře, takže se zdálo, že jí půvabnou, něžnou tvář zdobí svatozář. Ona jediná ho chápala, ona jediná mu rozuměla. Byla jeho alter ego, druhé já.

Nedokázal v ní vidět pouze nevlastní sestru, když se po létech odloučení setkali, ale ženu, která mu je nejbližší.

„Podařilo se ti konečně získat kupce na Newstead? Nebo alespoň nájemce?“ Augusta věděla moc dobře o tom, že se Byron topí v dlužích.

Miloval to tam, staré opatství ho inspirovalo, ale dluhy, do kterých zabředl, se jinak než prodejem této nemovitosti vyrovnat nedaly.

Kéž bych byla bohatá, kéž bych mu mohla pomoci! zatoužila Augusta v duchu.

Bylo to však pouze zbožné a zcela marné přání, protože se ve dlužích topil i její manžel podplukovník Leigh.

„Je to dopis od Annabellly,“ odpověděl jí až za dlouho Byron a vyrazil ze sebe téměř hysterický smích, který se rozlehl v klenuté místnosti dutou ozvěnou. „Tentokrát mou nabídku k sňatku neodmítla.“

Sám si nyní kladl otázku, proč vlastně Annabellu Milbankeovou požádal o ruku, a k tomu dvakrát.

Nemalou úlohu v tom jistě sehrálo Annabellino věno a skutečnost, že to byla bohatá dědička. To však nebyl jediný důvod, proč se o ni ucházel, proč spolkl i to první ponižující odmítnutí, poté co ji požádal o ruku.

Snad právě tím odmítáním ho přitahovala, tím, že mu nepadla hned do náručí jako ty ostatní, pro něž představovala aureola jeho slávy neodolatelné afrodisiakum.

Augusta tehdy po jeho osudném prohlášení vstala, tvář jí v tu chvíli skryl stín a oslnivá svatozář z vlasů rázem pohasla.

Přistoupila k němu, na okamžik zaváhala a potom ho krátce objala. Na tváři se jí i v přítomí zaleskla první slza.

I tenkrát jako by se nebesa protrhla a déšť vytvořil za okny Newsteadu neprostupnou clonu. Nikdy s Augustou nepocítili hlubší zoufalství než onoho nevlídného večera.

I dnes se za okny řinul z oblohy vytrvalý déšť, třebaže byl začátek prosince a mělo by spíš sněžit.

Dveře do Annabelliny ložnice se otevřely, ale Byron to nevnímal, pohled měl upřený do minulosti, ztracený v dávné vzpomínce z Newsteadu.

Trhl sebou téměř polekaně, když mu doktor poklepal na rameno.

„Lady Byronová porodila,“ oznámil mu. Zdál se unavený, tvář měl bledou a oči z nevyspání protkané krvavými žilkami. „Matka i dítě jsou zdravý a v pořádku.“

„Mám syna!“ zvolal Byron radostně. Nebyla to otázka. Annabella mu přece jistě dala syna! V ten okamžik pocítil snad poprvé v životě nefalšované štěstí. „Zaveďte mě k němu!“ přikázal.

„Lady Byronová porodila dcerušku,“ uvedl věci na pravou míru doktor.

Z tváře oslavovaného básníka vyčetl nejprve nevěřičný úžas a potom bezedné zklamání. Nedělal si o něm velké iluze, avšak nyní téměř nedokázal skrýt pohrdání.

Beze slova se otočil a zamířil zpátky k Annabelle.

A Byrona ponechal jeho sebelítosti.

II.

Dcera lorda Byrona

*„Je špatný, je šílený a znát se s ním je nebezpečné.“
Caroline Lambová o lordu Byronovi*

Annabella se upřeně zahleděla do drobné tvářičky novorozeněte, které chovala v náručí. Pátrala v ní po Byronových rysech. Nevěděla však dosud, zda si přeje, aby dcera byla otcovým věrným obrazem. A nejen z obavy, aby dítě nezdědilo spolu s podobou také jeho vlastnosti.

Nevěděla totiž, zda Byrona dosud miluje, nebo zda ho nyní spíš nenávidí. Ani tím, zda ho kdy vůbec milovala, si najednou nebyla jistá. Možná se spíš zamilovala do představy, že tohoto národem oslavovaného básníka zachrání před morální zkázou.

Rozhodně to nevěděla nyní, ne po těch špinavých tajemstvích, o něž se s ní v opilosti škodolibě podělil. Ne po všech výstupech a urážkách, kterými ji zahrnul. Dříve se to snažil napravit okamžitě poté, co vystřízlivěl, avšak i od toho v poslední době upustil.

Jen ve společnosti k ní byl pořád dvorný, prostě ideální manžel, kterého jí všichni záviděli. Roli milujícího chotě a otce hrál pouze před zraky ostatních, byl si moc dobře vědom toho, že přízeň a obdiv společnosti nesmí ztratit.

Annabella si povzdychla. Mateřství jí nepřineslo radost, jak jí všichni tvrdili, ani potěšení, v něž doufala, protože je

zkalilo Byronovo chování. To, co se mezi nimi odehrávalo ke konci jejího těhotenství, připomínalo zlý sen, z něhož jako by se dosud neprobudila.

Zdálo se, že neúnosnou situaci oproti Annabellinu očekávání ještě zhoršila Augusta, nebo spíš její nekonečný pobyt v Piccadilly Terrace. Annabella zakrátko pochopila, že ve švagrové nemůže spatřovat oporu. Tu byla Augusta ochotná věnovat pouze bratrovi a Annabella už nedokázala skrývat žárlivost.

Nakonec to nevydržela a požádala ji, aby se odstěhovala, i když věděla, že tím na sebe přivolá Byronův nepřítelny hněv.

„Vaše postavení u dvora se prý už vyjasnilo, Augusto,“ obrátila se k ní, když po večeři na chvíli osaměly. „Možná nastal čas, abyste se přestěhovala do paláce. Není to poněkud urážlivé, že jako dvorní dáma přehlížíte takové výhody?“

Augusta trochu zrudla. „Zůstala jsem tady kvůli bratrovi. Obě víme, jak na tom v tuto chvíli je. Potřebuje oporu, potřebuje mě,“ namítla. *Ty mu ji poskytnout nedokážeš!* Tohle si mohla Annabella přečíst z její tváře.

„Má milá!“ Annabella ze sebe vyrazila neupřímný smích. „Ten myslím nepotřebuje nikoho.“

Augusta po ní blýskla nesouhlasným pohledem. Ale druhý den ráno byla pryč.

Teprve později si Annabella uvědomila, že to nebyl dobrý tah. Vytoužený výsledek v podobě harmonického soužití se nedostavil, ba naopak. Nedocenila Augustin vliv. Byron se před sestrou jakžtakž ovládal. Zato nyní se už neohlížel na nikoho a zpíjel se do němoty, aby zahnal tíživé starosti, které na něj doléhaly čím dál víc.

Nedovedl vyřešit katastrofální finanční situaci. Dny uplývaly a jeho panství Newstead Abbey se pořád nedařilo prodat.

Po odchodu Augusty se k ní Byron začal chovat se znáso-beným chladem, téměř slůvka s ní nepromluvil, tedy pokud ji nezahrnoval urážkami. Její zaoblenou postavu nepozoro-val s dojatým očekáváním a hrdotí nastávajícího otce, ale s jistým opovržlivým odsudkem. Někdy měla pocit, že se mu hnusí, a on jí to nevyvracel, když se ho na to zeptala.

Ke konci těhotenství se začala bát, že ji fyzicky napadne, zejména poté, co jim začali věřitelé hrozit exekucí. Pochopili totiž, že je prodej Newsteadu v nedohlednu, a chtěli hotovost, ne pouze plané sliby.

Byron na ni v té době často utkvěl dlouhým kritickým pohledem, který jako by říkal: A kde je to slibované dědictví, kvůli kterému jsem si tě vzal?

Alespoň tak si jeho nepřátelský výraz vykládala Annabella. A manžel jí nevyvracel ani tohle.

Když se konečně objevil zájemce o Newstead, svitla jí na-děje, že se vše zase zlepší, že se vše vrátí do starých kolejí.

Jenže najednou vlastně nevěděla, zda si to vůbec přeje, protože její život s Byronem představoval nepřetržitý řetěz utrpení.

Vyhlídka na finanční záchranu neměla stejně dlouhého trvání, protože z prodeje panství opět sešlo. Pro Annabellu to však představovalo dvojnásobné zklamání.

Byron, který se v té době lichých nadějí začal považovat za boháče, se rozhodl změnit závěť ve prospěch Augusty. Ta bude jeho velké jmění potřebovat víc!

Annabella se sice díky vlastní zámožné rodině nemusela obávat chudoby, avšak tento manželův krok ji nesmírně zranil. Ne proto, že nemyslel v závěti na ni, ale protože ne-myslel na jejich dítě.

V jeho rozhodnutí mimoto viděla důkaz strašného tajem-ství, které Byrona pojilo se sestrou.

Zakryla si teď nakrátko dlaní oči, jako by té hrozně pravdě nedokázala čelit. Přesto věděla, že jí neunikne, že se před ní neschová.

Kolik důkazů ještě potřebuji? zeptala se sama sebe snad postě. Vždyť i naši dceři vybral Byron jméno Augusta Ada a neřekne jí jinak než Augusta Mladší, tedy pokud jí vůbec věnuje vzácnou pozornost.

Annabella spustila ruku a zahleděla se opět na spící dceru, které ona říkala Ada.

Dcera jako by Byronovi z oka vypadla, bylo zbytečné nalhávat si opak. Nad vysokým čelem se jí čepýřila čupřina hustých tmavých vlásků a rty, pootevřené ve spánku, byly také Byronovy, stejně jako velké oči, nyní pokojně zavřené, které se zdály mít podivně dospělý výraz.

Někdy, když na ni Ada upřela svůj nedětský pohled, se Annabella nedokázala zbavit pocitu, že ji dcera hodnotí, nebo spíš soudí.

Stejně jako Byron.

Ničím se mu teď nedokázala zavděčit a někdy měla strach, že ji zabije v návalu zuřivého vzteku, jehož příčinu pořád nechápala.

Polaskala nyní spící Adu po zrůžovělé tvářičce, opatrně, aby ji neprobudila. „Nikdy, nikdy nedopustím, aby ses vydala po stejně křivolaké cestě, po níž kráčí tvůj otec,“ zašeptala okoralými rty. „Mohla jsi zdědit jeho rysy, ale jeho odsouzeníhodné vlastnosti a nízké sklony jistě ne! A pokud ano, postarám se, aby byly z tvé dosud nedotčené duše vymýceny jako jedovaté býlí. Na to už dohlédnu!“

Ten slib ji poněkud uklidnil. Dokážu to! zapřísáhla se. A třeba tak jednou napravím i Byrona, nevzdávala se dávného ušlechtilého záměru. V hloubi duše však věděla, že druhé přání má pramalé vyhlídky na úspěch.

Už dávno s ním přestala být rozumná řeč a nyní, když sešlo z prodeje Newsteadu a hrozby věřitelů znovu nabývaly nebezpečně reálných rozměrů, to bylo nemožné. Byron se den co den zpil do němoty.

Situace se vyhroutil do té míry, že jí nezbylo než odložit hrdost a požádat Augustu, aby je navštívila a nějak bratra uklidnila. Jenže tentokrát nepomohlo ani to, Augusta jako by nad ním najednou ztratila onu kouzelnou moc. Utrhoval se i na ni a teprve za několik dní po jejím příjezdu se k ní začal chovat jako dříve. Tedy, téměř jako dříve. Ona vášnivá jiskra dychtivého zájmu, jež mu vždy zaplála v očích, když se sestrou mluvil, se kamsi vytratila.

Augustu to značně znepokojilo. Zato Annabella přišla na to, proč tomu tak je, když odhalila to, co její matka Judith Milbankeová věděla už dávno.

Byronův zájem se totiž upíral již nějakou dobu jinam, k herečce Susan Boyceové z divadla Royale, kde začal působit.

Takhle jsem si manželství nepředstavovala! opakovala si Annabella bez přestání. Takhle jsem si nepředstavovala své první těhotenství! Manžel by mě přece měl zahrnovat láskyplnou pozorností a péčí, a ne trávit čas v pitkách a s milenkou.

Hýření Byronovi sice umožňovalo dočasně na starosti zapomenout, ale jen nakrátko, a hlavně se tím nic nevyřešilo. Věřitelé přešli od výhrůžek k činům a začali jim klepat na dveře Piccadilly Terrace.

Annabella se zachvěla při vzpomínce na osudný 8. listopad, na večer, na který nikdy nezapomene.

Na prahu její ložnice se tehdy najednou objevil Byron, který se jí jinak snažil vyhýbat.

„To je konec,“ hlesl zdrceně.

Annabella, která se v posledních týdnech těhotenství necítila dobře, se už odpoledne uchýlila k sobě do ložnice.

Byronova divoká výměna názorů s věřiteli k ní však dolehla z halý až tam.

Přikrčila se tehdy, jako by čekala ránu. Bála se nového výstupu, ale Byron se zdál podivně zkotrlý. S hlubokým povzdechem sklesl na okraj jejího lůžka.

„Možná je dobře, že se mi Newstead nepodařilo prodat, Bell,“ pokračoval sebelítostivě. Na něžné oslovení Bell, kterým se na ni obracel v době námluv, za necelý rok manželství téměř zapomněla. „Alespoň mě tam jednou pohřbí. Dohlédneš na to, vid’?“

Srdce se jí nad jeho slovy sevřelo bolestí. Toužila s ním přece prožít dlouhý život, ne ho za necelý rok po svatbě ukládat do hrobu.

Chtěla mu na to odpovědět něco v tom smyslu, že by se neměl rouhat, přemohlo ji však dojetí, takže ze sebe nevypravila ani hlásku.

Byron ji vzal za ruku. Prsty měl chladné a lepkavé ledovým potem. „Pohřbí mě prosím vedle mého Boatswaina,“ požádal ji tiše.

Nemyslí na předky, nemyslí na to, že bychom měli jednou spočinout jako manželé v posledním odpočinku bok po boku, jen jeho novofoundlandský pes Boatswain mu leží na srdci, pomyslela si s hořkostí. Je to patrně jediný tvor, kterého kdy skutečně miloval a pro něhož po jeho smrti upřímně truchlil.

„Jistě, ale na podobné pohřební plány je přece ještě spousta času!“ vypravila ze sebe až po chvíli.

Byron na to nic neřekl. A když se konečně ozval, začal zádumčivě recitovat epitaf, který kdysi složil pro věrného Boatswaina:

*„Zde spočívá ten,
jemuž krása prosta marnivosti vlastní byla jen...“²*

2 George Gordon, lord Byron: Nápis na pomník psa

Pustil pak Annabellinu ruku, vstal a zmizel stejně náhle, jako se objevil.

Možná mu křivdím, pomyslela si tehdy, dojata jeho slovy. To pod tlakem životních těžkostí jedná tak... *nevybíravě. Vše se určitě změní, až se zbavíme toho finančního břemene.*

Napadlo ji, zda nepožádat o pomoc rodiče, tu myšlenku však nakonec zavrhla. Bylo by to jako přiznání porážky. Vyřeší to s manželem spolu a prodělané útrapy jejich vztah posílí.

A potom se 10. prosince narodila Ada a Annabella měla jiné starosti, než byla tísnivá finanční situace, v níž se rodina nacházela.

O tom, že si o proměně svého manžela jen něco namlouvá, ji přesvědčil jeho dopis, který jí nechal doručit krátce po Novém roce, zanedlouho po prvním výročí jejich svatby.

V tomto listě, který se jí neobtěžoval předat sám a jehož tón byl chladný a neosobní, ji žádal, aby i s Adou opustila Piccadilly Terrace.

Jistě chce mě i malou Adu ušetřit věčných výstupů s vy-mahači dluhů, utěšovala se. V hloubi duše však věděla, že si něco nalhává.

Byla zvyklá usuzovat racionálně, a tak pochopila, že nyní nastal pravý čas, aby se obrátila na rodiče s prosbou o pomoc. S těžkým srdcem napsala otci dopis, v němž mu vylíčila vše, čemu byla a je vystavena. Jen o Augustě se nezmínila. Styděla se místo manžela.

Věděla, že ji rodiče v rodném domě v Kirkby Mallory přijmou bez váhání, přesto se však dosud zdráhala z Piccadilly Terrace odejít. Tady je teď přece její a Adin domov!

Pohlédla nyní opět na dceru. Adu ze sladkého spánku nic nevyrušilo, a tak Annabella přivolala chůvu a předala jí dítě. Potřebovala si sama trochu odpočinout.

Chůva se na prahu div nesrazila s Byronem.

„Ty tu ještě jsi?“ rozkřikl se na ni manžel, aniž by počkal, až se za chůvou zavřou dveře. Byl zase opilý. „Copak jsi nedostala můj dopis? Chci, abys odešla! Okamžitě! I s Augustou Adou!“

„A kam asi?“ ohradila se Annabella. „Tady jsem doma!“

„Kam? Do Kirkby Mallory přece! K mamince a k tatínkovi!“ vyjel na ni.

„Moje místo je po tvém boku! Jsem přece tvoje manželka!“ nedala se Annabella.

„Manželka?“ Byron ze sebe vyrazil posupný smích. „Pěkná manželka! Proč sis mě vlastně vzala?“ Pak se ocitl dvěma rychlými kroky u Annabellly a sevřel jí rameno. Odvrátila raději tvář, protože se bála, že ji uhodí. „Jen řekni, proč sis mě vlastně vzala? Z lásky to určitě nebylo! Jen z pouhé mar-nivosti! Chtěla ses provdat za oslavovaného básníka! Chtěla ses vyhřívat na výsluní slávy, která ti nepatří! Jen to vám, Milbankeovým, chybělo k bohatství, o něž se teď nehodláte podělit!“

„Myslela jsem...“ začala Annabella, ale hlas se jí zlomil. Zmlkla raději, aby se nerozvzlykala. Tu radost mu neudělá!

„Myslela sis snad, že mě napraviš? Že mě vykoupíš?“ Byron se dal do divokého smíchu, který však nepředstavoval ani tak výsměch Annabelle. Snažil se jím spíš zahnat hrůznou vidinu zatracení, která ho nepřestávala pronásledovat.

„Myslela jsem, že tě miluji!“ vykřikla Annabella a vytrhla se mu.

„Takže ty sis to jen myslela! Nevědělas to ani s určitostí! A já...“

Annabella usoudila, že tohle dál poslouchat nebude.

„Dost!“ rozkřikla se na něj. „Už dost!“

Rozběhla se do dětského pokoje. „Odjíždíme! Připravte slečnu Adu na cestu!“ přikázala užaslé chůvě.

Ráno, ještě za tmy, z Piccadilly Terrace odjela i s Adou. Mířila do Kirkby Mallory.

„Vítej doma, Annabelle! Vítej v Kirkby!“ Judith Milbankeová zapomněla na etiketu a i přes nesouhlasný pohled manžela Ralpha se – navíc před nastoupeným služebnictvem – rozběhla ke kočáru, z něhož právě vystupovala její dcera s malou Adou.

Annabella opatrně sestoupila z posledního rozviklaného schůdku starého, nepohodlného povozu, který jí milující manžel dopřál na takovou dlouhou cestu. Kožené botky se jí zabořily do rozbředlého sněhu, sotva se ocitla na pevné zemi. Poryv ledového větru jí strhl kapuci pláště z hlavy a prohrábl jí kaštanové vlasy.

Konečně je doma!

Útrapy posledních měsíců jako by se náhle vytratily. Londýn se zdál daleko a starosti s ním.

Byron tu nikdy šťastný nebyl, ani v Seahamu, který patřil Milbankeovým a kde je oddali, se mu nelíbilo. Venkov ho nudil, i když tu začal psát básně vydané pak jako *Hebrejské melodie*.

Annabella rychle vzpomínku zahнала a otočila se k objemné chůvě, která vedle ní postávala s nemluvnětem v náručí.

Matka dceru krátce objala a potom se sklonila k Adě. Holčička na ni z bezpečí chůviny náruče upřela velké modré oči.

Ani Ralph Milbanke v tu chvíli nedokázal nadále udržovat důstojný odstup a vykročil k hloučku postávajícímu u kočáru. Z dceřina dopisu sice pochopil, co ji přimělo k návratu domů, ale na její nešťastné manželství se může přeptat až později. Také on toužil konečně spatřit prvorozenou vnučku.

„Vítej v Kirkby, Augusto Ado!“ vypravil ze sebe dojatě, když se sklonil nad děťátkem. Annabellina dcera nezdělala matčinu jemnou krásu. Na první pohled bylo patrné, že má otcovy výrazné rysy. Ralpa zalila hněvivá vlna. Nejdřív mě Byron připravil o dceru, a teď navíc vtiskl svou podobu do tváře toho nevinného dítěte, pomyslel si nenávistně. Vzápětí se za podobnou úvahu zastyděl.

„Říkejte jí prosím jen Ada!“ vyrazila ze sebe Annabella s překvapivou naléhavostí. „Je lepší, budeme-li jí všichni říkat pouze Ada.“

Pak zmlkla a bez dalších slov vykročila k domu.

Ralph s Judith si vyměnili významný pohled.

Takže ty zvěsti o Byronovi a Augustě se donesly už i k Annabelle, usoudila Judith a srdce se jí sevřelo smutkem nad nešťastným osudem dcery i vnučky.

John Hobhouse se natáhl po broušené karafě s brandy a znovu nalil nejdřív Byronovi a potom i sobě. Oba další doušek potřebovali, třebaže popíjeli už od večere a teď odbila druhá s půlnoci. Byron pil proto, aby zapomněl na dluhy a na Annabellin odchod, který si sice přál, ale který v něm zanechal podivnou prázdnotu, a Hobhouse, Byronův nejlepší přítel, proto, aby zaplašil tíživý, depresivní pocit z tohoto opuštěného, zpustlého domu.

Zavítal sem jen proto, aby Byronovi, jehož znal ze studií v Cambridgi, poskytl jako jeden z hrstky zbylých přátel morální oporu v tíživé životní situaci. Jeho morální opora byla ovšem diskutabilní, protože právě on měl na Byrona podle všeobecného názoru neblahý vliv.

„Nebudeš tomu věřit, Johne, ale mně se po Annabelle docela stýská, teď, když tu není,“ prohlásil ztěžklým jazykem

Byron a zpod hromady zpola popsaných papírů vytáhl dopis od manželky. Potřásl ho přitom trochou brandy, která mu na něj vystříkla ze sklenky, když ho podával Hobhouseovi.

Hobhouse si od něj vzal list popsaný Annabelliným energickým písmem. „*Můj nejdražší Kačírku...*“ přečetl nahlas Annabellino něžné oslovení, které mělo být určeno pouze pro manžela, ne pro uši jeho kumpána. Hobhouse se dal do hlasitého smíchu. „Takhle ti tedy říká?“

Byron se místo odpovědi znovu napil. O tomhle nechtěl mluvit.

„Zdá se tedy, že jste se zrovna ve zlém nerozešli, jak ses mi pokoušel namluvit,“ pokračoval po chvíli a s těmi slovy vrátil dopis příteli.

„Neměl bys věřit všemu, co ti navykládám!“ upozornil ho Byron. „Víš přece, že podle slov mého lékaře trpím přechodným šílenstvím.“

Hobhouse napadlo, že přívlastek „přechodným“ není zrovna na místě. Nechal si to ale pro sebe. „Budeš manželku jako poslušný choť následovat do Kirkby Mallory?“ zeptal se místo toho.

„Asi bych měl,“ odpověděl neochotně Byron a tentokrát dolil oběma on. „Víceméně jsem jí to slíbil.“ Rychle do sebe obrátil sklenku s brandy, jako by chtěl to přiznání spláchnout. Brandy mu projela tělem jako žhavý plamen a probudila v něm vzpurný odpor, který k podobnému plánu choval.

A proč vlastně? Co budu v tom Zapadákově dělat? Hrát si na venkovského gentlemana? Na vzorného manžela a milujícího otce? Tohle pro mě není!

Hobhouseovi neunikla Byronova proměna. Potěšilo ho to, protože nechtěl přijít o druhu z mokré čtvrti. S kým by tu takhle příjemně popíjel, kdyby se přítel usadil v Kirkby Mallory? „Neměl bys zapomínat na jedno – pokud odjedeš

z Londýna, vydrancují ti tenhle dům okamžitě vymahači dluhů. A musíš také myslet na Augustu, která u tebe teď bydlí.“ Byronova nevlastní sestra se po Annabellině odjezdu do Piccadilly Terrace vrátila, protože se obávala o bratrovo duševní zdraví. A když se začal opět zmiňovat o sebevraždě, přizvala si na pomoc raději ještě jako obvykle bratrance, kapitána George Byrona. Na hrstku služebnictva, které tu setrvalo spíš ze zvyku než z loajality, se spolehnout nemohla.

„Máš pravdu!“ Byron, nyní už úplně opilý, jako by si teprve po Hobhouseových slovech uvědomil, že v domě nežije sám. Naklonil se k němu a chtěl ho vděčně poklepat po rameni, ale málem přitom ztratil rovnováhu. „A musím myslet nejen na ni, ale také na Susan.“ Susan Boyceová sice nebyla zrovna nejlepší herečka, byla to však dobrá společnice.

„Ty sis ji sem nastěhoval?“ Hobhouse ze sebe vyrazil obhroublý smích.

„A proč ne? Nezapomínej, že teď působím ve vedení divadla Royale v Drury Lane. Je to sice víceméně čestná funkce, ale i tak z ní vyplývají jisté povinnosti vůči členům souboru. A k těm patří rovněž slečna Boyceová.“

V Byronovi jako by s každým slovem vzrůstala nechuť splnit vágní slib daný Annabelle. Jeho nová milenka, mladá herečka Susan Boyceová, sice talentem neoplývala, byla však hezká a milá.

V opuštěných prostorách domu na Piccadilly Terrace potřeboval někoho podobného, aby nepřišel zcela o rozum. Augusta tu depresivní prázdnotu totiž vyplnit nedokázala.

„To je tedy dobré! A co já? Kde já mám na dnešní večer nějakou přítelkyni? Sobě ses o společnost postaral, ale na mě jsi přitom zapomněl!“ urazil se naoko Hobhouse.

„Jak bych mohl zapomenout na svého nejlepšího přítele?“ ohradil se Byron. „Se Susan sem dnes z divadla přišla

také její kolegyně, jistá slečna Cookeová. Určitě se ti bude líbit!“ mrkl na přítele spiklenecky. Poté se nemotorně vyhrabal z hlubokého křesla a pokynul Hobhouseovi, aby ho následoval. Zamířil k pokojům, kde ubytoval Susan Boyceovou.

Mladá herečka ho už vyhlížela na chodbě a přivítala ho trylkem sladkého smíchu, sotva ho spatřila. Nedbala na Hobhouseovu přítomnost a vrhla se mu kolem krku.

„Jen se na ně podívejte! A nás dva ani nepředstaví!“ Susanina kolegyně Cookeová se prosmýkla kolem objímající se dvojice a vykročila k Hobhouseovi. Byron se nemýlil – Hobhouseovi se kyprá blondýnka skutečně zalíbila na první pohled.

Nikdo z rozjařené společnosti nezaznamenal, že je z protějšího pokoje pozoruje škvírkou v pootevřených dveřích Augusta.

Pak raději zavřela tiše dveře, neschopna dál přihlížet bratrovu počínání.

Opřela se o ně, skryla tvář v dlaních a hlasitě se rozvzlykala.

Annabella vzhledla od Augustina dopisu líčícího poslední události v Piccadilly Terrace, neschopna zbavit se hlubokého zklamání.

Domnívala se totiž, že jí komorník konečně přináší na stříbrném podnosu dopis od manžela.

Byron se jí dlouho neozval, a nepřijel ani, i když to, byť poněkud mlhavě, přislíbil. Annabelle s ním už pomalu docházela poslední zbývající trpělivost.

Zadívala se k oknu. Časné lednové odpoledne připomínalo spíš podvečer, protože od rána neprestal z temných mračen

padat déšť. Pokoj se nořil do přítmí, Annabella však zatím lampy rozsvítit nenechala.

Z Augustina dopisu jí v mysli neutkvělo ani tak líčení častých a čím dál nepříjemnějších návštěv vymahačů dluhů jako spíš zmínka o medailonku s dvojportrétem Byrona a Augusty. Byron jej objednal jako dárek pro Augustu u vyhledávaného módního portrétisty Jamese Holmese.

Proč mi to Augusta vlastně píše? Chce mě snad ještě víc zranit? Copak nechápe, že to je vlastně další důkaz toho, z čeho ji a Byrona všichni podezírají?

Přistoupila ke krbu, v němž hořela vysoko narovnaná polena, a naklonila dopis k záři, která se z něj linula, aby si to lehkomyšlné doznání přečetla znovu. Na krátký okamžik zadoufala, že švagrovou špatně pochopila. Byla to však lichá naděje.

Augusta s bezstarostností sobě vlastní líčila, že dvojportrét jistě pořádně popudí Caroline Lambovou, která se bývalého milence nehodlala jen tak vzdát.

Tohle byla poslední kapka do poháru Annabelliny trpělivosti. Pláč by jí možná přinesl úlevu, ona však už plakat nedokázala. Kvůli Byronovi už ne.

A potom s Augustiným dopisem v ruce zamířila do otcovy pracovny.

Ralph Milbanke pohlédl na rodinného právníka Stephena Lushingtona, který pečlivě pročítal seznam Byronových hříchů. Ralph ho sepsal poté, co za ním Annabella přišla s Augustiným dopisem. Tohle bylo příliš i pro jeho dceru, která dosud vnitřně bojovala s temnou pravdou o vztahu obou nevlastních sourozenců.

Annabella se mu potom ještě svěřila i s tím, jak doopravdy vypadalo její manželství s opěvovaným poetou. Dceřino líčení ho ohromilo ještě víc než to, co mu o svém životě s Byronem přednedávnem napsala.

Dosud váhala, zda má vůbec o rozloučení manželství s Byronem požádat. Byl to složitý proces, který by vyvolal nepředstavitelný společenský skandál. Ale poslední slovo, které rozhodlo, měla i v tomto případě Annabellina matka.

Požádala své urozené přítelkyně pohybující se ve vysoké londýnské společnosti, aby ji zpravily o chování zetě Byrona v manželčině nepřítomnosti.

O jeho pletkách s tou druhořadou herečkou z Drury Lane věděla, ty ji nepřekvapily. Jeho duševní stav, který podle tvrzení jejích známých hraničí se šílenstvím, v ní však vyvolal obavy.

„Je schopný Annabellu zabít, vrátí-li se k němu,“ svěřila se se svými obavami manželovi.

A to rozhodlo.

Doktora Stephena Lushingtona, mladého elegantního právníka, předcházela vynikající pověst, jinak by si ho také Milbankeovi před časem nevybrali, aby je zastupoval, a už první jednání s ním potvrdilo, že pověst nelhala.

„Spolu s manželkou jsme vše probrali s Annabellou. Nebylo to snadné rozhodování, ale... nakonec jsme usoudili, že jediným východiskem z této nelehké situace bude rozluka Annabellina nešťastného manželství s lordem Byronem. Poskytli jsme lordu Byronovi ještě jednu, poslední příležitost, jak manželství zachránit – pozvali jsme ho sem do Kirkby Mallory. Vše by se dalo napravit, vše by se mohlo urovnat.“

„A lord Byron?“ zeptal se Lushington, i když věděl, že to je vlastně řečnická otázka. O lordu Byronovi toho věděl víc než dost ještě předtím, než se tohoto případu ujal.

„Nejenže se tu neukázal, on se ani neobtěžoval odpovědět na náš dopis s pozváním.“ Ralph Milbanke jen pokrčil bezmocně rameny.

Lushington znovu přelétl očima arch papíru s Byronovými prohrěšky, který mu před chvílí předal Annabellin otec. „Pouhých pár bodů z této... zprávy by stačilo jako dostatečný důvod pro rozlukou manželství,“ řekl pak. „Dá se stěží uvěřit, že muž opěvující ideály tak vznešené je schopný chovat se takhle k manželce, zejména když byla v pozeňnaném stavu.“ Lushington se zahleděl na svého hostitele, jako by zvažoval, zda pronést další slova. „Neuvedli jste tu jeden stěžejní argument..., a to *vztah* lorda Byrona a Augusty Leighové.“

„Já vím,“ hlesl Ralph Milbanke. „Ale to je tak...“ Najednou nevěděl, jak dál. A tak jen mávl rukou a větu nedokončil.

O dvojportrétu, o němž mu pověděla Annabella a který prý připomínal spíš mileneckou dvojici než dva sourozence, se zmiňovat nechtěl.

Tedy alespoň zatím ne.

„Chápu,“ přikývl rychle Lushington. „Tuto informaci bychom měli použít pouze v krajním případě. Mimoto... nebude snadné prokázat, že Medora není dcerou podplukovníka Leigha, který ji prohlásil za svou, aby tak ochránil manželčinu čest.“

Ralph Milbanke na to rovněž přikývl. Také on považoval veřejné propírání právě tohoto špinavého prádla za poslední možnost.

„Musím vás ale upozornit, že rozluka manželství je nesnadný proces. A péče o dítě z takového rozloučeného manželství připadne otci,“ poznamenal Lushington.

„To se nesmí stát! Nikdy nepřipustím, aby byla moje vnučka vystavena vlivu takového...“ Ralph Milbanke marně hledal vhodný výraz, kterým by co nejuvěstižněji popsal nehodného zetě.

„Uděláme vše, abychom tomu zabránili. Ale... řekl bych, že podobné nebezpečí nehrozí. Výchova dcerky je to poslední, o co by se lord Byron, zejména za současných okolností, zajímal.“

O tom, že se v domě na Piccadilly Terrace nyní už téměř natrvalo usadila herečka Susan Boyceová, ani o tom, že lord Byron má navíc další novou milenkou, chytrou a okouzující Claire Clairmontovou, švagrovou básníka Shelleyho, se zatím nechtěl zmiňovat zase on.

Ralph Milbanke na jeho slova spokojeně přikývl a dolil mu sám sherry.

Během rozhovoru tak důvěrného přece nemohl přivolat služebnictvo. Kdo by stál o zbytečné svědky?

Byron hněvivě odhodil dopis od Ralpha Milbankea, natáhl se po karafě a nalil si brandy. Karafa pronikavě cinkla o sklenku, kterou téměř přelil.

Vrhl rychlý pohled po Augustě, která předstírala, že si nevšimla, jak je rozčilený. V posledních dnech toho musela překousnout hodně.

Tchánův dopis by mě přece neměl takhle vyvést z míry! zuřil Byron v duchu. Jsou to stejně jen samé plané výhrůžky. Prý rozluku manželství že si Annabella přeje! Takový nesmysl! Poslušně za mnou přiběhne do Londýna, stačí jí jen napsat pár vemlouvavých řádek.

Jenže to se mu teď zrovna nechtělo. Soužití se Susan Boyceovou mu vyhovovalo. Neměla přehnané nároky, a hlavně – nechtěla ho předělat k lepšímu.

A pak tu ovšem byla ještě Claire Clairmontová. Nebyl si dosud jistý, zda ho přitahuje svou osobností a zajímavou tváří,

nebo zda tím opojným afrodisiakem není v jejím případě spíš to, že je dcerou významného spisovatele a politika Williama Godwina a nevlastní sestrou Mary Shelleyové, manželky básníka Percyho Bysshe Shelleyho.

Ale možná že jeho nechuť ozvat se Annabelle spočívala v mnohem prozaičtějších důvodech.

Piccadilly Terrace obléhali vymahači dluhů a jemu to začínalo být trapné.

„Víš, co mi pan Milbanke píše?“ obrátil se k Augustě, která mu v poloprázdném domě dělala vedle Susan a občasných návštěv Johna Hobhouse společnost, a podal jí dopis.

Augusta pokrčila rameny a vzala si od něj psaní. Dalo se stěžít uvěřit tomu, že její bratr dosud nepochopil, jaký bude Annabellin další tah. Snad si dosud pořád namlouvá, že se k němu vrátí. Sem, do Piccadilly Terrace, kde se s věřiteli netrhnou dveře!

„Nic příjemného to asi nebude,“ nezdržela se poznámky. Tušila, co asi Milbankeův list obsahuje, protože to nebyl první dopis, který Byronovi poslal.

Ten předchozí Augusta včas zachytila a odeslala jako nedoručený zpátky do Kirkby. Nechtěla, aby bratr četl Milbankeovy výčitky, ne v duševním stavu, v jakém se momentálně nacházel.

Ralph Milbanke však napsal znovu a tentokrát se jeho dopis dostal Byronovi do rukou.

„V tom se nemýlíš! Chce, abych přistoupil na rozlukou manželství s Annabellou!“ vybuchl Byron a vytrhl Augustě psaní z ruky. „Opovažuje se mi nepřímo vyhrožovat! Zveřejní prý jistá... obvinění, pokud nepřistoupím na mimosoudní dohodu.“

„Co uděláš?“ zeptala se ho Augusta, která moc dobře věděla, co Ralph Milbanke těmi obviněními myslí.